

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2017. június 8.
(csütörtök)

Horváth Géza

JÓB LELKISÉGE

Énekek: 236, 502

Alapige: Jób 1,1-5

Élt Úz földjén egy Jób nevű ember, aki feddhetetlen és becsületes ember volt, félt az Istent, és kerülte a rosszat. Hét fia és három leánya született neki. Hétezer juh, háromezer teve, ötszáz pár ökör és ötszáz szamár volt a jószága, és igen sok szolgálja volt minden keleti embernél.

Fiai lakomát szoktak tartani odahaza, mindegyik a maga napján. Ilyenkor üzentek három nőtestvérüknek, és őket is meghívták, hogy velük együtt egyenek és igyanak. Amikor azonban a lakoma napjai sorra lejártak, értük küldött Jób, és megszentelte őket úgy, hogy korán reggel fölkeltek, és annyi égő-áldozatot mutatott be, ahányan voltak. Mert azt gondolta Jób: Hátha vétkeztek a fiaim, és káromolták Istent szívükben. Így szokott tenni Jób minden alkalommal.

Imádkozzunk!

Köszönjük ezt az estét Urunk, amikor jelenlétedben lehetünk együtt és téged magasztalhatunk, segítségül hívhatunk, dicsőíthetünk és kérhetjük, hogy az igével szólíts meg bennünket.

Olyan sok minden történhetett az életünkben ezen a mai napon is. Köszönjük, hogy el akarsz bennünket csendesíteni, el akarsz venni a szívünkből bút, örömet, vágyat, hogy egyedül veled tudjunk most megtöltekezni, szentségeddel, békeségeddel és nyugalommal, amit kínálsz nekünk. Valóban boldog az az ember, aki lelkét hittel erősíti. Mi szeretnénk most Urunk, ha lelkünket valóban a hitünkkel tudnánk erősíteni.

Nemcsak a hallást kérjük tőled, Urunk, hogy segíts a hallásban, hanem segíts a tanulásban.

Köszönjük, hogy olyan drága tanítómesterünk van, aki nem adod fel, ha már oly sokszor meg is buktunk a tananyagból, akkor sem. Előlről kezded a magyarázatot. Hadd valljuk mi is a zsoltáríróval együtt, hogy te tanítasz bennünket az élet ösvényére.

Kérünk, adj nekünk ehhez most türelmet, szorgalmat, figyelmet, hogy mindazt, amit fel tudunk fogni, azt felfogjuk a te nagyságos dolgaiddból, és amit nem tudunk felfogni, azt hittel megragadjuk és elvigyük.

Köszönjük, hogy a megtartott ige megtartó igévé lesz az életünkben, amely-lyel megtartasz bennünket próbák között is és jót hozol ki mindenből, hogy boldogan vallhassuk: bölcs a te végezésed, ha áld, ha súlyt karod.

Légy áldott, Urunk, minden ajándékosért!

Ámen.

Igehirdetés

A kalauzunk szerint Jób könyvét kezdtük el olvasni és az 1. fejezet tanúsá-ga szerint akkor játszódott ez a történet, amikor a Sátánnak még bejárása volt a mennybe. Utána onnan már kivettetett és innen is látjuk, hogy a Sátán hatal-mát egy magasabb és egy fenségesebb hatalom korlátozza, és egyre inkább fog-ja korlátozni.

Jézus Krisztus halálával és feltámadásával történt ez a nagy legfőbb korlá-tozás, akit úgy ígért nekünk az Isten, hogy meg fogja rontani a Sátánt. Fejére ta-pos, és úgy, ahogy az egyik lelkipásztor mondta itt a szószéken néhány évvel ez-előtt, azóta is recseg és ropog a kígyónak a feje.

Ezt csak azért mondom, hogy a mi áldott Urunkat, Jézus Krisztust tudjuk egyre inkább magasztalni, dicsőíteni, benne gyönyörködni, aki ilyen módon is nemcsak a Sátán hatalmából szabadított meg bennünket, hanem őriz az erejé-től is.

Úgy kezdődik ez a történet: „Élt Úz földjén egy ember, akinek Jób volt a neve. Ez az ember feddhetetlen, igaz, istenfélő és bűngyűlölő volt.”

Az első üzenet, ami eszembe jutott ebből, az, hogy lám a Szentírás szerint is és tapasztalatunk szerint is ott is lehetnek Istennek gyermekei, ahol mi nem gondoljuk. Mi sokszor lemondóak vagyunk, hogy egy-egy helyen nem lehet Is-tennek gyermeke, aki igaz, istenfélő, bűngyűlölő. Talán ezt gondoljuk egy mun-kahelyről, hogy itt biztos nincs olyan, és milyen nagy öröm, amikor két hívő egymásra talál. Amikor egyik megtalálja a másikat. És milyen nagy szomorú-ság, amikor nem derül ki – ilyen esetről is tudok – valakiről, hogy ő esetleg templomba jár, imádkozik vagy igét olvas.

Tehát jó lenne, ha eleve ott lenne ez a történet úgy a szívünkben, hogy Jób ott keleten, ahol nem volt a szövetség, ahol nem Ábrahám, Izsák és Jákób iste-nét tisztelték, ő mégis istenfélő és bűngyűlölő volt.

Nekem kedves a Szentírásból, mert az Újszövetségben, a Cselekedetek könyvében, mert most pont azt olvassuk, hogy ajtó nyílik a pogányoknak. A pogányoknak is van út a mennybe, és majd az Ószövetségben pedig ezt látjuk, és ezt érzékeljük, hogy Isten ad ilyen példákat nekünk, hogy már itt azért ked-ves Őelőtte minden népből, aki hozzá ragaszkodik és Őt szereti. Ezért vannak az Ószövetségben is olyan történetek megírva, mint Ráháb története, vagy Ruth története, vagy éppen Jóbnak a története, hogy lám az Ószövetség idején is egy pogány embernek lehetett hinni és lehetett szeretni az Urat.

Ilyen ember Jób is, viszont amit ez a néhány vers elmond nekünk, főképpen az első vers, hogy ez az ember igaz, istenfélő, fedhetetlen és büngyűlölő volt, nagy megállapítás. Ez pedig azt jelenti számomra mindig, hogy ha Isten gyermeke valóban az Úr megváltott gyermeke, annak ki kell derülnie. Az mindig is kiderült és ki is kell derülnie, mert nem lehet a gyertyát (olvassuk a Máté evangéliumában) véka alá rejteni.

Olyan furcsa, amikor valaki ezt el tudja hallgatni. Nem lehet elhallgatni. Az Isten gyermekéről ki kell derülnie előbb vagy utóbb, talán a társasházban, a munkahelyen is, hogy ő az Isten gyermeke. Van egy lakógyűlés például minden esztendőben minimum egyszer, és ott különféle vélemények vannak. Vajon az Isten gyermeke ott hogyan viselkedik, mit mond, vagy hogyan reagál? Például tud-e békességet teremteni?

Én is voltam olyan közegben, ahol nem volt mindenki hívő. Azt lehet mondani, volt, amikor én voltam egyedül és egyszer azt mondták: milyen jó, hogy itt vagy, legalább valaki a békességre törekszik. Legalább valaki a békességet fogja munkálni.

Az Isten gyermekéről, ahogy itt Jóbról is, kiderült, hogy ő feddhetetlen, igaz, istenfélő és büngyűlölő. Most nem az Úr, de valamikor majd az Úr mondja a Sátánnal való beszélgetésben, hogy ki kell derülnie.

Néha, amikor megkérdezem valakitől, hogy édesanyja, édesapja milyen vallású, mert vannak esetek, amikor ezt meg kell kérdezni, akkor többször halljuk mi, lelkipásztorok azt a feleletet: nem tudjuk. Erre azt mondom: akkor semmilyen. Mert, ha egy felnőtt ember, 25-30 éves ember, bejön és azt mondja: én nem tudom, hogy édesanyám, édesapám milyen vallású, legfeljebb annyit tudnak: keresztyén, de hogy azon belül milyen, azt már nem, akkor azt jelenti, hogy semmilyen, mert 25-30 év alatt nem derült ki. Semmilyen beszélgetésben nem jött elő, hogy: titeket megkereszteltek vagy hol kereszteltek meg?

Olyan jó ez, hogy Jób, aki valószínűleg nem tartozik az Ószövetségben vett Isten népéhez, de mégis odatartozik. Nem az az Isten népéhez tartozó, aki születésileg oda tartozik. Mert lehet, hogy abban az időben zsidónak született valaki, de nem lehetett mondani: ez az Isten gyermeke, mert arról nem lehetett elmondani: igaz, istenfélő, büngyűlölő, feddhetetlen. Jóbról meg el lehetett mondani, hogy igaz, istenfélő, feddhetetlen. Ezért az Újszövetségben is a lelki Izráelhez az tartozik, aki Jézus Krisztusban hisz, Őt követi. Aki az Ő megváltott gyermeke. Nem az, aki az Ábrahám gyermeke, hanem aki lelkiképpen az Ábrahám gyermeke, Ábrahám utóda.

Nézzük meg, hogy ezekben a versekben tulajdonképpen éppen ezért volt érdemes írni Jóbról. Jóbról általában úgy beszélnek lelkipásztorok is, mint aki a szenvedésnek a mintaképe. Hogyan lehet az embernek szenvedni és mit tesz szenvedés közben. De az első vers nem erre irányítja a figyelmünket. Az első vers arra irányítja, hogy Jób feddhetetlen, igaz, istenfélő, büngyűlölő. Jóbról nem azért ír a Biblia, mert ő szenvedett, és a végén minden jóra fordult, hanem azért, mert ő ilyen volt: igaz, istenfélő, feddhetetlen és büngyűlölő.

Az is nagy tanítása az igének, hogy felsorolja, mi mindene volt Jóbnek. Hány tevéje, marhája, szamara, hány cselédje. De ha Biblia csak erről írna nekünk, erről nem érdemes írni, hogy kinek miye van. Nem ez a lényeges. Tudjuk mi a lényeges? Az, hogy ezt a négy dolgot mondja el, hogy Jób fedhetetlen, igaz, istenfélő és bűngyűlölő.

Azért is volt nekem fontos ez a felsorolás, és egy kicsit megállított engem, mert tulajdonképpen ez az egyetlen igevers azért sokunkat bátorít. Miért? Azért, mert sok olyan emberrel találkoztam már a szolgálatom során, akik azt mondták: az Isten olyan nagy mércét állított elénk, amit úgy sem lehet teljesíteni. Sokan azt gondolják és sokan mondták már nekem én úgy sem tudok célba érni, jobb, ha el sem indulok. Ez a történet, ez a megállapítás olyan világosan mondja nekünk, nem, erről nincs szó.

A törvényi előírásokat Jób sem tudta teljesíteni, de Isten bátorít bennünket, hogy nehogy azt gondoljuk, hogy Isten egy olyan „tanár”, aki olyan feladatot ad nekünk és olyan kérdést tesz fel, amit úgy sem tudunk megválaszolni. Ez a néhány ige biztasson és bátorítson mindannyiunkat arra, hogy igen, lehet így élni. Sokan azt gondolják az emberek között, hogy nem lehet tisztán élni, nem lehet becsületesen élni. Nem lehet istenfélő módon élni, és ez ige meg azt mondja nekünk Jóbról, hogy ő ilyen volt.

Az az igazság, hogy nem a törvény mércéje szerint vizsgálta az Isten Jóbót, hanem a hívő embert az evangélium mércéje szerint méri az Úristen. Mi már tudjuk, hogy bennünket Krisztusban lát az Isten, és ezért, aki nem akar indulni, az nem fog indulni, hanem megmagyarázza, hogy azért, mert úgy sem jutok messzire a hívő életben. Dehogynem! Ha meg sem próbálsz, persze, hogy nem jutsz sehova. Milyen csodálatos, hogy azt akarja Isten, hogy ne csüggedjünk el, ne fáradjunk bele. Azért, mert ha így gondolkoznánk, hogy úgy sem lehet elérni, akkor elcsüggednénk, feladnánk, és megállnánk és megpihennénk még a boldog cél előtt is. Ezért az ének is biztat bennünket: testvérek, menjünk bátran, hamar leszáll az éj!

Mit jelent ez a négy szó? Nézzük meg röviden! Mit jelent az a szó: fedhetetlen. Azt jelenti: tökéletes. Nem törvényi értelemben, hanem az evangélium szerint. A Bibliában ez a szó egy tulajdonított igazság. Jób fedhetetlen, azt jelenti, hogy ezt az igazságot, ezt a tökéletességet tulajdonítja neki Isten. Tudjuk, hogy ez csak bűnbánat, bűnbocsánat által lehetséges. Tehát az, hogy Jób fedhetetlen volt, hogy Isten így mutatja be, ez minden bizonnyal azt jelentheti számunkra és jelenti is, hogy Jób bűnbánatot tartott és bűnbocsánatot kapott. Mert Isten — tudjuk az igéből, mert az Újszövetség jobban kifejti nekünk — azt nevezi igaznak, igazzá nyilvánítottnak.

A másik szó, hogy igaz, az pedig azt jelenti, hogy az az ember, aki így igazzá nyilvánított, annak az életében egy fokozatosan megvalósuló szentség jelenik meg.

Tehát, ha a kettőt egymás mellé tesszük, akkor az első szó az, hogy fedhetetlen, ami így van a Károli Bibliában fordítva, az egy láthatatlan, hitbeli viszonyra utal. A másik szó pedig egy látható életgyakorlatot jelent.

Tehát azt jelenti, amit a Bibliában sokszor olvasunk, és amit jó egymás mellé tenni, hogy amilyen viszonya volt Jóbnak az Úrral, az a viszony megjelent az emberi kapcsolataiban is Jóbnak a mindennapi életében.

Kedves az az ige, amikor Pál apostol azt mondja az egyik gyülekezetnek, hogy ti tudjátok mit tanítottunk nektek és hogyan éltünk köztetek, mert mind a kettő nagyon fontos. Lehet valamit tanítani, sok szépet és jót elmondani, sok igazságot puffogatni, de ugyanakkor a másik az, hogy mi valósul meg ebből a hétköznapiakban. Ez a két szó egymás mellé téve ezt jelenti a Bibliában: az egyik az Úrral való élő közössége és kapcsolata, a másik pedig az, hogy ez hogyan valósul meg az életében, a munkájában, a gazdaságában vagy a gazdagságában, hogyan nyilvánul meg a családi életében. Itt még egy kis bepillantást is nyerünk Jóbnak a családjába. Mi volt az ő családjában?

Tehát a feddhetetlenség az a szent gyökér, amiből fakad és sarjad az az igazság, amit képviselnek ebben a világban.

Egyébként az igaz szó azt is jelenti a Szentírásban, hogy valami jó és helyes irányba halad. Tudjuk, hogy ha valami rossz irányba halad, annak mi lesz a vége. De ha valami jó irányba halad, az valóban jó.

Tehát Jób életében így is lehet mondani ezzel a két szóval: feddhetetlenség és igazság, tulajdonképpen a megigazulás és a megszentelődés tárul elénk. Az igazzá nyilvánítás helyesebben, és a megszentelődő életre való törekvés.

Mit jelent az: istenfélő? Ez a harmadik megállapítása az igének Jóbról: istenfélő, azt jelenti, hogy Istent, mint legfőbb bírót félte és ítéleteit igaznak tartotta. Egyszerűen foglalom most össze: az Istent igaz bírónak ítélte és ítéleteit igaznak tartotta.

Ez azért fontos, mert sokszor van, amikor a hívő ember Isten ítéleteit megkérdőjelezi. Nem tudjuk azt mondani: bölcs a te végezésed, ha áld, ha súlyt károd. Ugye látjuk, hogy ami Jób életében történik a fejezeteken keresztül, majd azt tudja mondani: az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen az Úrnak a neve. Majd amikor azt vallja: Tudom, hogy az én Megváltóm él, hogy csak a legismertebb igéket soroljam, vagy a régi Károli fordításban van a Jób könyvében egy ige – majd keressük meg – az 1590-es Bibliában, Károli úgy fordít egy igét: nem kell meghalnia, találtam engesztelést.

Mikor valaki felujjong a Jób könyvében, amely állítólag a szenvedésről szól, mi azt mondjuk: Krisztusról szól. Mert valaki felujjong: nem kell meghalni, mert találtam engesztelést. Van engesztelés! Van, aki kiengesztelte az Atyát az irányunkban. Ezt láthatjuk a Jób könyvében. Milyen nagy szüksége van Jóbnak ebbe belekapaszkodni, hogy az Isten ítélete igazságos! Belegondoltatok abba, hogy egy napon veszíti el tíz gyermekét? Hét fiát és három lányát. Nagy szüksége van Jóbnak arra, hogy az istenfélelem azt jelenti az életében, hogy nemcsak akkor, amikor simán megy minden.

Amikor jönnek a hírek egymás után, hogy rászakadt a tető, vihar jött, megdöglenek a jószágok, elvesz mindene, végül a saját egészsége, ez nem azt jelenti, hogy ő nem szomorú, hanem azt jelenti: az Istent igaznak tartja. Igazságosak az Ő ítéletei. Nagy hit kell ehhez.

És végül azt mondja róla a Szentírás, hogy bűngyűlölő. Mi ezt a kifejezést ritkán használjuk. Azt sokkal inkább használjuk, hogy mi a bűnbánat, mindenkinek tudja, hogy mi a bűnbocsánat. De az, hogy bűngyűlölő, az azt jelenti, hogy amit az Isten bűnnek nyilvánít, azt én elkezdem gyűlölni és azért fordulok el tőle, mert az az Istennek nem kedves. Amelyik bűn az embernek kedves, attól nem fog elfordulni. A megtérés pontosan ezt jelenti: elfordulni a bűntől és odafordulni Istenhez, de ehhez meg kell, hogy gyűlöljem. Tehát a bűngyűlölő azt jelenti, hogy amit Isten bűnnek tart, azt ő is annak tartja. Amit Isten bűnnek nyilvánít, azt ő is annak nyilvánítja.

A második vers, amit olvasunk, hogy Jóbnak mennyi marhája, barma, szamara, cselédje volt, arról beszél, hogy ez egy tehetős ember, milliomos vagy milliárdos úgy lehetne mondani ma, de Jóbról először azt mondja az ige milyen a lelke, és csak utána mondja, hogy mije van. A Szentírásból úgy láthatjuk, hogy Jóbot a gazdasága, a vagyona nem tette kérkedővé, hivalkodóvá és gőgössé.

A Szentírásban nem azt olvassuk, hogy a gazdagság bűn. A Biblia sehol nem mondja, hogy a gazdagság bűn, a szegénység meg erény. Valamikor az egyház ezt hirdette, többek között ezért is volt szükség a reformációra, mert ilyeneket kezdtek hirdetni: a gazdagság bűn, a szegénység erény. És aki itt a földön gazdag volt, az a túlvilágon szegény lesz, és aki itt szegény volt, az a túlvilágon gazdag lesz. — Ez igen sovány vigasz, és az a baj, hogy nem biblikus, mert a Biblia sehol nem mondja. Jóbról viszont elmondja, hogy mije volt, de ez a vagyon őt nem tette gőgössé és elbizakodottá. Honnan tudjuk? Onnan, hogy minden nap az Istennel való kapcsolat megerősítésére törekszik.

Ha őt a vagyon elvitte volna vagy a gazdagság, akkor otthagyja az egész istentiszteletet. Akkor nem olvastuk volna róla, hogy ő azért aggódik, hogy a fiai vagy leányai vajon nem tettek-e valami olyat, amivel Istent megbántották. Látjuk, hogy van egy édesapa, aki ezért aggódik.

Hadd mondjam azt, hogy akiknek gyermekei, unokái vannak, lehet ezért is aggódni. Nem csak azért lehet aggódni, hogy jaj, hányas lesz a vizsga, nem csak azért kell aggódni, hogy nem történik-e valami rossz dolog, baleset vagy valami vele az úton, hanem azért is lehet aggódni, hogy nem követtek-e el olyat, ami az én Istenemet megbántja. Mi derül ki ebből? Jóbnak az Isten iránti szeretete, mivel ennyire fontos neki, hogy azt az Istent, akit én szeretek, vajon nem bántották-e meg? Akkor mire utal ez? Arra, hogy Jób jobban szerette az Urat, mint a gyermekeit. Jóbnak az Úr volt az első az életében, ebből ez árad felénk. — Mert hátha valami olyat tettek, amivel megbántották Őt.

Jób azért is példa előttünk, nemcsak abban, hogy a vagyona nem tette kérkedővé, hivalkodóvá és gőgössé, hanem abban is, hogy nem tett úgy, mintha minden időben ez a vagyon állandó lenne. Tudniillik, ha valamihez odanőtt a szívünk, ez akkor derül ki, amikor elveszítjük. Akkor derül ki, amikor nincs. Amikor nem maradt semmije, akkor kiderül, hogy Jób nem omlik össze. Miért? Azért mert nem oda nőtt a szíve, nem ott volt a kincse, hanem amikor elveszítette a vagyonát, és az irigyelt milliomosból nyomorult szegény ember lett, akkor is valaki megmaradt neki.

Jób nem úgy mondja: jaj, de jó, hogy az Úr adta, az Úr elvette. De kiderül, hogy valaki rendelkezik vele. Az a nagy baj, ha azt gondoljuk, hogy valamivel rendelkezünk. Jób meg mit mond ezzel a bátor hitvallással? Azt, hogy amim van, azzal az Úr rendelkezik. Az Úr adta, az Úr elvette.

Mit tudunk meg Jóbról végül? Erről csak egy-két mondatot, mint családapáról. A Biblia nem csak úgy állít elénk egy embert, hogy milyen lelki ember, hanem úgy is, hogy milyen gazdag, mi van az istállójában, és úgy is, hogy milyen családapa.

Az Isten nem úgy vizsgál bennünket, hogy milyenek vagyunk a templomban, hanem úgy is, hogy milyenek vagyunk a munkában, meg milyenek vagyunk a családjában.

Mit olvasunk Jóbról? Azt, hogy a gyerekei a Biblia alapján testi emberek voltak. Nagy eszem-izsom. Beosztották szépen, hogy csak egy családnak kell főzni, és az összes többit meghívják. Egy főz, a többiek is részesülnek belőle. Holnap tesszük át a székelyünket mindig egygel arrébb.

Úgy látszik, ez nekik fontos volt, hogy nagy eszem-izsom legyen, de mit csinál Jób? Amikor a vendégség napjai lejártak, elküldött értük Jób és megszentelte őket. Az, hogy megszentelte őket, az az előző mondatból derül ki. Elküldött értük Jób és megszentelte őket, és jó reggel felserkent és áldozott. — Ez valami olyasmit jelenthet, hogy Jób kötelezte a gyermekeit, hogy az áldozaton vegyenek részt. Elküldött értük és megszentelte őket, minden reggel bemutatta az áldozatot.

Felmerül a kérdés, hogy meddig vagyunk a gyermekeinkért felelősek?

Adjon nekünk az ige választ ebben, mert úgy látszik Jób akkor is felelős volt, amikor a gyermekei esznek-isznak, és Jób akkor is úgy gondolkozik, hogy felelős vagyok értük. És elküldött értük, megszentelte őket, és áldozatot mutatott be jó reggel felserkenvén. Tehát ez az ige nagyon jól mutatja azt, hogy így mondták: a család apja a család papja is kell, hogy legyen. És Jób terelgeti és irányítja őket, s megszenteli őket, és képviseli az Urat a gyermekei előtt, és képviseli — mondja a következő vers — a gyermekeit az Úr előtt. És Jób előremutat így nekünk az Jézus Krisztusra, aki nem maga mutatott be áldozatot, hanem Ő maga lett áldozat. Aki képviselt bennünket az Atya előtt, aki imádkozott és könyörgött, és könyörög érettünk, mint egyetlen közbenjárónk, ahogy János apostolnál olvashatjuk az 1János 2,1-ben: ha vétkezik valaki, van szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.

Jób így gondolkodott: ha vétkeztek az én gyermekeim, akkor szószóló kell nekik, valaki, aki az Atya előtt esedezik. Rámutat ez a mi Urunk Jézus Krisztusra, mert így képvisel téged és engem a mennyben, mint szószólónk, mint pártfogónk. A görögben a Paraklétosz szó jelenti a szószólót, aki képvisel bennünket az Atya előtt.

Ne legyünk méltatlanok erre a képviselőre és ne legyünk hálátlanok képviselőnk iránt!

Ámen.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus dicsőítünk azért, hogy vannak neked gyermekeid ott is, ahol mi nem gondoljuk, és szomorúan bevalljuk, hogy ott pedig nincsenek sokszor, ahol gondolnánk.

Hadd magasztaljunk téged, hogy te vagy az igazi szószóló, aki tudod, hogy bűn van bennünk, és mégis kiengeszteled irányunkban az Atyát, akire nézve Ő igaznak nyilvánít bennünket. De kérünk, hogy az életszentség hadd legyen az életünkben. Hiszen azt mondtad: szentek legyetek, mert én a ti Istenetek, szent vagyok.

Kérünk, segíts ebben, hogy élünk folyjék szentebben, hogy rólad többet és jobban tudjunk bizonyosságot tenni, és hadd látszódjék meg rólunk, hogy hozzád tartozunk és ennek következménye hadd legyen az, hogy dicsőítenek téged, az egyedül igaz Istent.

Köszönjük Urunk, hogy kezedbe tehetjük életünket újból, a gyülekezetet, betegeinket, a gyászolókat, akikkel együtt hallgattuk a temetőben ma az evangéliumot, és akik majd most fognak az elkövetkező napokban megállni ravatal mellett.

Köszönjük, hogy te vagy a mi vigasztalónk, aki a mennybe emeled a tekintetünket, ahol Krisztus van az Istennek jobbján.

Kérünk, áldd meg a vizsgázókat, az iskolákat lassan befejező diákokat, a pedagógusokat majd pihenéssel a nyáron. Nyári alkalmainkat tárjuk eléd, Urunk, hogy áldd meg azoknak szervezését, lebonyolítását, hogy hálaadással tudjunk majd dicsőíteni segítségedért, kegyelmedért és jóságodért.

Kérünk, hallgasd most meg csendben elmondott könyörgéseinket is.

Ámen.

502. ének

1. Fölkelt immár a szép hold, A csillagezres égbolt Oly tisztán tündököl;
Az erdő áll sötéten, S fehér köd künn a réten Csodásan száll a légbe föl.
2. Mély csend borult a földre, S mit alkony leple főd be, Meghitten integet,
Mint nyájas, tiszta hajlék, Hol nappalodnak terhét Kialhatod, feledheted.
3. Nem látod-é a holdat? Fél arca int, mosolyg csak, Pedig kerek, egész.
Van sok, mit itt az ember nem lát jól földi szemmel, És oktalan nevetni kész.
4. Mint gyenge, földi férgek, Kik bűn útjára tértek, Mi nem sokat tudunk,
Sok csalfa képet üzünk, Sok furfangot kifőzünk, S a céltől csak messzebb jutunk.
5. Ó, add, üdvöd keressük, Ne a mulandót lessük, Ne kössön fénye meg;
Hagyj egyszerűvé válni S előtted élni, járni, Mint vidám, boldog gyermekek.
6. Ha jó a végső óra, Fordítsd a kint is jóra. És adj szelíd halált;
Ha innen elvezetsz te, Ó, hadd jutunk egedbe, Úr Istenünk és jó Atyánk!